

ni dobro, če se prepusti napetim Nemcem za malovredno podlago.

Zadnja leta jelo mu je pešati truplo in da si mu je eno oko že bilo službo odreklo, zato še vse eno ni odložil peresa ter je še prej, kakor slej delal od jutra do večera — za slov. ljudstvo. Lani meseca decembra pa ga je priklenila bolezen na postelj in blagi mož je v njej veliko trpel. Več pa, kakor bolezen, prizadejala mu je skrb, kaj bode za slov. ljudstvo, če ne najde mož, ki ga bodo branili zoper hudo silo, katero mu dela ravno v teh dneh nesrečno strankarstvo — strankarstvo, ki je le mogoče pri ljudéh, ki nimajo ne vere, ne kršč. ljubezni.

Še le, ko je vedel, da ostane njegov list, krepki „Mir“, odleže mu nekaj, toda ne za dolgo. V ponedeljek, dne 16. januarja vzdihne blagi mož svojo dušo ter se poda na večni pokoj. Naj mu bodo v večni spominj njegove lastne besede. „Predragi“, rekel je lani pri zlati maši. „predragi, kmalu, prej ali slej bote slišali: Einspielerja so pokopali! Oj prosim vas, kedar to slišite, tedaj nikar ne pozabite na me, tedaj molite za me in obljubim vam, da tudi jaz, ako pridem po božjem usmiljenju v nebesa, ne pozabim vas v nebesih, ne pozabim slov. ljudstva, ki mi je nad vse predrago“.

Večnaja mu pamjet!

Ali uradujejo gosp. c. kr. notarji v Ptujju za Slovence slovenski?

Ni še dolgo temu, kar smo Slovenci povpraševali, ali slovenščina, naš materni jezik, kaj velja pred sodnijsko gospodo in pred politično oblastjo, ali ima listina ali pismo, katero spiše za Slovence notar ali advokat slovenski, tisto veljavo, kakor nemško pisana listina ali pismo. Zdaj kaj takega več ne vprašamo, ker nas skušnija uči, da slovensko pisana listina ali pismo ravno toliko velja, kakor nemška in da Slovencu le slovenska pisma ugajajo, ker so edina za Slovence razumljiva. Kako bi drugače bilo mogoče? Kar vidim sam, to vem, da je tako, sicer pa zna Bog, kako stoji v pismu!

Pravi Slovenec zaradi tega terja v vsakem uradu, kjer ima opraviti, da se za njega pišejo zapisniki slovenski, da vé, kaj podpiše, da c. kr. notarji in advokati delajo za njega slovenske listine in pišejo vsa druga pisma slovenski. To je pravega Slovence pravica in dolžnost, ker sicer se zaničuje sam in podlaga je tujčevi peti!

Slovcu tudi ni treba prosjati za svoje pravice, ker je ravno tako avstrijskega cesarja podanik, kakor Nemeč, Madžar in Lah; on sme tako po konci nositi glavo, kakor jo nosijo drugi avstrijski državljani.

V tej zavesti podal se je pred kratkim

posestnik iz slovenskih gor, kateremu je žena umrla, k c. kr. notarju dr. Filaferru v Ptujju, ker je bil zaradi zapuščinske razprave poklican. On terja mirno in pohlevno, da spiše g. notar zapuščinski zapisnik slovenski. Ali glejte, kaj se zgodi! G. c. kr. notar, ki živi že toliko let od Slovencev, ni hotel napisati slovenskega zapuščinskega zapisnika, ker tega ne zna; raztogotil se je in je kričal, da ne bode nikdar slovenskega zapisnika napisal. Ker pa mož, ki je terjal slovenski zapisnik, nemškega ni hotel imeti, katerega mu je ponujal g. notar, je zapustil pisarno in šel je mirno domu.

G. notar pa je napisal poročilo do c. kr. okrajnega sodišča, katero mu je bilo razpravo izročilo, toda to je v poročilu zamolčal, zakaj se razprava ni pred njim vršila. Zapuščino razpravljala je potem sodnija, vdovec dobil je slovenski zapisnik in je dosegel to, kar je hotel imeti.

Ravnanje g. c. kr. notarja treba si je zapomniti, in vsakdo vé, zakaj da je to potrebno. Dodati temu golemu poročilu nočemo ničesar, ker bi sicer morali izpregovoriti dosti ostrih besed, kar bi bilo čitateljem v škodo, ker lista ne bi dobili v roke. Uspeh pa, katerega je dosegel mož Slovenec, naj nas uči, da moramo biti trdni, kjer hodi za naše pravice.

Gospodarske stvari.

Katero je bolje, krone sadnih dreves pri presajanju porezati ali prvo leto neobrezane pustiti?

Zadnja leta začeli so gospodarji prav marljivo sadno drevje saditi. Ni še pa zadosti, da smo drevo dobro vsadili, temveč moramo ga še nadalje oskrbovati, in največ odvisno je še od obrezovanja.

Mnogokrat beremo, da sadjerejci še niso ednih misli, eni so za obrezovanje in drugi nasproti. Tudi vidimo večjidel novo nasajeno drevje neobrezano. O tem hočem torej nekaj iz svoje skušnje poročati.

Nasprotniki obrezovanja pravijo, da je prvo leto drevce še slabo; ker se mu nekaj korenin poreže in rani, kako bi potem rasti zamoglo, ko bi mu še veje do 4. očesa porezali? To je ravno nasprotno.

V spomladi leta 1883 nasadil sem okoli 100 jabelčnih dreves in vse, razun 5, sem do štrtega očesa okrajšal. Sosedje so se mi smejali, češ: Tako lepe vrhe, pa poreže ali ni to škoda? Vsi porezani so pognali do dva čevlja dolge mladike, katere sem drugo leto spet za tretjino okrajšal in vsled tega dobili so čvrste krone.

Neporezani so pa le komaj malo pognali in drugo leto cveli. Ker so le slabo rastli, sem

jih lansko leto precepiti moral in so za drugimi precej zaostali.

Neporezано drevo le popke požene, nikar pa čvrstih mladik; hitro cvete, pa sad potem večidel odpade ker nima zadosti soka. Kako zamorem potem tako drevo drugo leto obrezati? Ker ima že mnogo cvetnih popkov, bo cvelo, kar je v spomladi res lepo, pa v les bo slabo rastlo, čeravno ga za polovico okrajšaj.

Tako drevo ostane navadno slabo, ima tenke veje, katere lahko sneg polomi, in če še klaverno raste, bo sad veje na zemljo potegnil, in če ga dobro ne podpreš, ti bo sad veje polamal. Najbolje je, da drevo, katero ima šibke veje, precepimo, sicer ga lahko sad, burja ali sneg polomi, nimamo ž njim veselja in malo dobička.

Nasproti pa prvo leto obrezano močne, dolge mladike požene, katere imajo samo lesne popke in še ne cvetejo drugo leto. Če so mladike dolge, je potrebno, da se drugo leto še za eno tretjinko okrajšajo, in tretje leto bo drevo spet dolge in močne mladike pognalo in lepo čvrsto krono dobilo, iz katere se poznej le pregoste veje izrežejo. Poglejmo izgled tudi pri cepljenju. Zakaj cepič do 4 ali tretjega očesa odrežemo? Vsakemu je znano, da če bi celi vrh cepiča pustili, bo le ozelenel ali kratke mladike pognal, nasproti pa, če samo eden vrh pustimo, bo krepko pognal. F. P—k.

Sejmovi. Dne 28. januarija v Artičah, in v Poličanah (za svinje). Dne 30. jan. v Radgoni. Dne 1. febr. v Jurkloštru, v Lučanah, na Bregu, v Ptuju in v lmenem. Dne 3. febr. pri sv. Juriju na Ščavnici, v Jarenini in v Vidmu.

Dopisi.

Iz Celja. (Čast. šolske sestre.) Božičnica, koja je priredilo „kat. podporno društvo“ pri šolskih sestrah, se je jako povoljno vršila. Pred mnogobrojnim občinstvom so otroci dekliške šole šolskih sester prav lepo deloma deklamovali, deloma primerne božične pesmice s spremljevanjem harmonija prepevali. V novič smo zopet imeli priložnost prepričati se, da dekliška šola šolskih sester leto za letom napreduje, in pač zasluži, da se vsestransko podpira in to osobito, ker tej šoli se homo morali zahvaljevati, ako se duh laži-liberalizma, koji s svojim strupom žalibog tudi prosto ljudstvo blizo mest že okužuje, od naše okolice odbije, okolica pa to ostane, kar je dozdej „verno slovenska“. — Po vsporedu je načelnik društvu, g. župnik Žičkar v primernem govoru razložil pomen slovesnosti, opozarjal občinstvo na sivolasega starčka v Rimu, sv. Očeta, kateremu se ravno sedanji čas poklanja ves svet, katoliški in nekatoliški, in kojega zlata maša je vse ka-

toličane napolnila z novim navdušenjem za prave svetinje sv. cerkve; slednjič je opominjal otroke, naj bodo hvaležni dobrotnikom svojim, posebno največjemu dobrotniku društva Njih preuzvišenosti premilostljivemu knezu in škofu Jakobu Maksimilijanu, kateri bodo v tekočem letu obhajali 25letnico kot škof in 50letnico kot mašnik. Potem je visokorodna gospa pl. Vašič razdelila obleko, obutev itd. med uboge otroke. Vse dobrotnike in prijatelje našega društva bode gotovo zanimalo zvedeti, da je odbor kat. podp. društva v svoji seji na praznik sv. Štefana sklenil, delokrog našega društva razširiti na celo škofijo, da se bodo tudi po družih trgih in mestih naše vladikovine zamogle posebne dekliške šole pod vodstvom šolskih sester ustanovljati.

Iz Celjske okolice. (Občinska volitev.) Še menda nikdar ni nič razburilo tako duhove v celej naši občini, kakor zadnja volitev za občinski odbor. Nemški Celjani, ki hočejo povsod imeti svoj nos, povsod zvonec nositi, napenjali so vse strune, da se v naši občini zdržijo na krmilu. Kričali so torej in pisali vedno, da treba voliti v odbor take može, ki bodo mestu prijazni, t. j. take, ki bodo k vsemu prikimali, kar hočejo Celjani imeti; može, ki bodo gledali pred vsem na to, kar bo Celjanom na korist, ne pa naše občini in pa slovenskim kmetom. Mi Slovenci smo se pa soped pripravljali, da položimo pri naši občini nemškutarijo v grob, ter pometemo iz občinske hiše tiste čudne strijce, ki jih je rodila slovenska mati, pa nočejo biti Slovenci, nego se bratijo z našimi sovražniki, ki so rajši sluge nemških Celjanov, kakor bi bili samosvetni slovenski gospodarji. — Dne 9. januarija volil je III. razred. V tem je 513 volicev. Volitev trajala je torej tudi od 9. ure zjutraj pa do 10. ure zvečer. Borba bila je huda. V tem razredu je namreč sila mnogo Celjanov. Skoraj vsaka hiša v Celju ima v naši občini kak travniček ali njivico. Vsi posestniki takih hiš v Celju imajo torej tudi volilno pravico. In Celjani so privlekli vse na volišče, kar leze in gre; če kateri ni mogel hoditi, sta ga pa dva na pol vlekla, na pol nesla v volilno dvorano. V sosednej krčmi imeli so svoj tabor. Tam se je najprej vsak „okrepčal“, potem sta ga spremila, ko je prišla vrsta nanj, po dva možiclja k volitvi. Ne 5 Celjanov menda ni izostalo. Pa vse ni pomagalo nič. Naši kmetje stali so, kakor skala. Tudi taki volilci, ki imajo po več ur hoda v Celje, prišli so, da pričajo s svojim glasom za narodno reč. Tako so prišli skoro v polnem številu iz Levca, iz Trnovelj, iz Teharja in celo iz Galicije, Št. Martina v Rožni dolini, Št. Jungerte itd.; vrli Trnovlčani so rekli: Celjani se vtikajo v naše volitve, moramo pa tudi mi začeti jim povračevati! Kakor